

Skolornas religionsindoktrinering

Av demokratbloggen

Idag finns det ingen måtta på indoktrineringen i skolorna och värst är historierevisionismen och religionsundervisningen.

Man ska förmå skolungdomarna att frångå de gamla traditioner som ändå har legat till grund för det samhälle som byggdes upp i Sverige från 1800-talet och framåt. Nu ska ungarna med hjälp av allehanda lögnaktig propaganda förmås att vända sig till en annan profet istället, nämligen Satans egen profet!

Nu är jag ju ateist själv, men med tanke på vad jag vet om Islam så framstår Muhammed som satans egen son för mig.

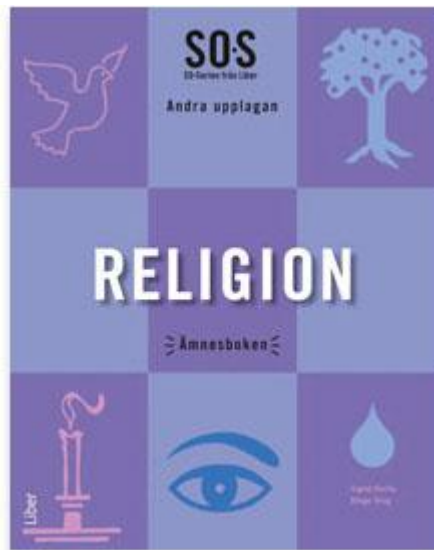
Jesus versus Muhammed GUDS ELLER SATANS SON

Att jag skriver om skolans indoktrinering beror på att jag fick ett brev från en läsare, **Bertil Malmberg**, och han berättar:

Beträffande imamers granskning av läroböcker har jag redan sett resultat av sådan. För två respektive ett och ett halvt år sedan granskade jag två läroböcker i religion och skrev ned en omfattande och detaljerad kritik. Läroböckerna var helt förljugna vilket föranledde mig att formellt klaga hos berörda skolor och Skolinspektionen. Ingen av instanserna kunde eller ville ta i frågan.

Särskilt den ena läroboken i religion av Mats Molund var förfärande läsning. I stort sett allt presenteras som om det vore fakta och det var tydligt att den var tillrättalagd. Då jag konfronterade författaren medgav han att en imam granskat boken. Resultatet av denna "granskning" var en förljugen och utslätad beskrivning av islam. Denna osakliga smörja används idag i våra skolor på högstadiet.

Att ge efter för dessa krav vore som att vi betar oss som dhimmis och underordnar oss islam. Det vore ytterligare ett steg mot att ge utrymme för den mest totalitära ideologin/religionen.

Så här nedan kommer alltså denna granskning av denna lärobok som syftar att indoktrinera eleverna i grundskolans högstadium. De elever som inte har lärt sig tänka självständigt kommer att bli indoktrinerade av denna kunskapsförvirring.

Läroboken "Religion" av Mats Molund Interskol förlag AB upplaga 2 år 2003

1. 1. **Detaljkritik av texten** (kursiv stil markerar mina förtydliganden; Nils Dacke)

Sid 105: " Gud gav den (*Koranen*) till människorna."

Detta presenteras som fakta, vilket på intet sätt kan styrkas, och måste därför ses som osakligt.

Gud

Islam

Sid 105: Hela avsnittet om att djur och växter lever i islam är bara förledande och riktat mot djurälskande barn för att ge ett gott intryck av islam. Det har inget att göra med islams grundbudskap. Det saknar dessutom helt stöd i Koranen och i de högst rankade haditherna. Eftersom islam i sin helhet bygger på nämnda skrifter är det inte del av islamsk tro.

Sid 106: "Men underkastelsen beror inte på tvång." Längre ned: "Hon måste frivilligt välja att leva i islam ..."

Detta är rena och skära lögnen. Den vars far är muslim är också enligt sharia automatiskt muslim. Det är dessutom förbjudet och förenat med stränga straff inklusive dödsstraff att lämna islam. Detta

gäller enligt samtliga rättsskolor. Friheten saknas således helt inom islam. Koranen är dessutom full av detaljerade regler för snart sagt allt, som varje muslim måste följa. Ordet muslim betyder f.ö. "den som underkastar sig".

I sagans värld

I verklighetens värld

Sid 106: "Livets gåvor måste fördelas rättvist."

Verkligen?! Är det detta synsätt som ligger bakom Koranens regler för krigsbyte (8:41, 33:26-27). Inkomstfördelningen i t ex Saudiarabien – en av de mest islamska länderna i världen – är mycket ojämn, vilket visar den vikt islam fäster vid rättvis fördelning.

Sid 106: "... s.k. profeter. De har fått sprida budskapet om islam."

Ren lögn. Endast Muhammed har spritt islam.

Sid 106: "Gud utser inga profeter längre. Den siste i den långa raden hette Muhammed. I och med honom fick Guds rena ord äntligen fäste bland människorna."

Detta är en ren partsinlaga presenterad som fakta. Detta strider helt mot alla rimliga krav på saktighet. Vi vet inte alls vad Gud gör eller kommer att göra. Kristendom och Islam är två olika religioner och det finns inget som säger att det är samma Gud i de två religionerna. Det är bara Islam som hävdar detta. Att säga att kristendomens gud äntligen ger sitt sanna budskap genom Islam är islamsk propaganda.

Längst ned: "Däremot är Muhammed den störste profeten. Genom honom spreds budskapet om den sanna islam, utan förvanskningar."

Befängda påståenden, som inte kan styrkas på annat sätt än i "profetens" egna utsagor. Mot detta kan anföras:

- Koranen sammanställdes långt efter Muhammeds död och dess autenticitet ifrågasätts av många seriösa forskare på såväl språkliga som historiska grunder (Schacht, Wansbrough, Cook, Crone m.fl.).
- Koranen är full av diskrepanser och motsägelser och detta så till den grad att redan Muhammed själv tvangs införa regeln om abrogation (2:106, 16:101) som upphäver tidigare motstridiga verser.
- Koranen är full av påståenden som helt står i strid mot etablerad vetenskap.

Sid 107: Under rubriken "De tre syskonreligionerna" görs ett nummer av att de har "tydliga släktdrag". Om påståendena kan sägas följande:

- De tror inte på samma gud om man ser till hur guden beskrivs.
- De stöder sig på en bok men inte samma.
- Ja, domens dag är gemensam i stora drag.
- Islam har tagit upp judendomens och kristendomens profeter, men i de andra två religionerna erkänner man på goda grunder inte Muhammed som profet.

Sid 107-108: Under rubriken "En positiv och sträng människosyn" påstås att synen på människan är ljus. Vad som avses med detta framgår inte på annat sätt än att det tydligen gör att hon kan "leva som gud vill". Detta att leva som gud vill innebär att följa en diger lista på vad som är rätt eller fel (halal resp. haram); regler som går långt utöver varje rimlig "känsla för rätt och fel".

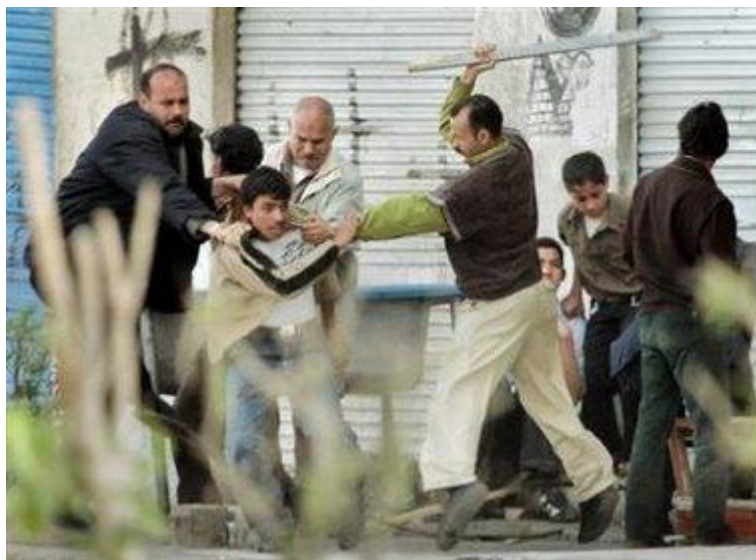
Författaren säger sedan att: "Därför är islam en sträng religion:" Den bistra sanningen är att islam har (kodifierat i sharia) ett antal barbariska straff som stening till döds och avhuggande av händer och/eller fötter. Stening drabbade nyligen en tonårig flicka. Hennes brott? Att ha blivit våldtagen. Är det detta författaren avser med formuleringen att: "... är straffen hårda men rättvisa."

”Straffen är hårda men rättvisa” (!)

Man häpnar över att finna en sådan förljugenhet i en lärobok i vår svenska skola.

Islam talar om två typer av människor: kafirer och muslimer. Kafirer har inget människovärde. Bara muslimer har värde ifall de tror på Muhammed. Annars är de inte riktiga muslimer och har heller inget människovärde. Ett empiriskt exempel: Folk med fel tro eller utan tro t ex ateister är utan värde vilket visas av att i Egypten kan sådana inte få identitetskort **d.v.s. kan inte vara medborgare** och vanliga egyptier kan i praktiken göra vad de vill med dem. De kan inte få hjälp av staten. Polisen hjälper dem inte. De kan inte få pass; de är utstötta. Är detta att ha en positiv människosyn?

Kaffrer har inget människovärde

Islams regler är i själva verket människofientliga t ex att man inte får ställa frågor om sin tro d.v.s. utnyttja sitt förnuft i trosfrågor välja sin livsåskådning eller råda över sitt liv (kvinnor); att män uppträder som djur om kvinnor inte klär sig i burka, slöja etc. Människan bör följa regler på otaliga områden. Synen på människan är mörk och ibland empiriskt falsk.

Sid 109: "Kvinnan tillåts utföra även fredagens bön i hemmet;"

Detta är inget annat än en förskönande omskrivning av det faktum att kvinnan inte tillåts bedja med männen i moskén utom möjligen i ett avskilt rum.

Sid 110: "... betala en skatt på minst 2,5 % till de fattiga och svaga i samhället."

Detta låter ju väldigt bra. Sanningen är att denna skatt går till mycket annat som drift av moskén och imamernas uppehälle. Om det nu vore så att islam är så angelägen om de fattiga, kan man fråga sig varför fattiga har det så mycket sämre i muslimska länder än i de flesta västerländska. I väst betalar man mycket mera till de fattiga .

Sid 114: " Han blev tidigt föräldralös..."

Barndomen är felaktigt beskriven. Fadern dog redan innan Muhammed föddes. Han uppfostrades under de fem första åren av en beduinkvinna och därefter under cirka ett år av sin biologiska mamma. Då hon dog togs han om hand av farfadern som i egenskap av ansvarig för Kaba hade en maktposition i Mecka. Redan efter två år dog den åldrige farfadern och släkten förlorade kontrollen över Kaba. Att döma av biografierna var dessa två åren med den tillgivne farfadern de bästa under Muhammeds barndom. Det är sannolikt att detta senare ledde till Muhammeds psykologiska låsning till Kaba.

Sid 117: "En översatt Koran är därför inte en riktig Koran enligt en muslim."

En av de ofta odlade myterna; Nu råkar det vara så enligt ett antal arabisktalande, jag kommunicerar med, hävdar att det går alldeles utmärkt att översätta Koranen. Ibn Warraq (se bifogat kort utdrag ur Wikipedia) säger följande (Ibn Warraq on How to Debate a Muslim

En av de ofta odlade myterna; Nu råkar det vara så enligt ett antal arabisktalande, jag kommunicerar med, hävdar att det går alldeles utmärkt att översätta Koranen. Ibn Warraq (se bifogat kort utdrag ur Wikipedia) säger följande (Ibn Warraq on How to Debate a Muslim <http://www.challenging-islam.org/articles/warraq-debate-muslims.htm>):

” However, the majority of Muslims are not Arabs or Arabic speaking peoples. The non-Arabic speaking nations of Indonesia with a population of 197 million, Pakistan with 133 million, Iran with 62 million, Turkey with 62 million, India with a Muslim population of about 95 million, outnumber by far the total number of native Arabic speakers in about thirty countries in the world estimated as 150 million. Many educated Muslims whose native tongue is not Arabic do learn it in order to read the Koran, but then again the vast majority do not understand Arabic, even though many do learn parts of the Koran by heart without understanding a word.

In other words, the majority of Muslims have to read the Koran in translation in order to understand it. Contrary to what one might think, there have been translations of the Koran into, for instance, Persian since the tenth or eleventh century, and there are translations into Turkish and Urdu. The Koran has now been translated into over a hundred languages, many of them by Muslims themselves, despite some sort of disapproval from the religious authorities. [1]

Even for contemporary Arabic –speaking peoples, reading the Koran is far from being a straightforward matter. The Koran is putatively (in fact it is very difficult to decide exactly what the language of the Koran is) written in what we call Classical Arabic (CA), but modern Arab populations, leaving aside the problem of illiteracy in Arab countries [2], do not speak, read, or write, let alone think in Classical Arabic (CA).”

Sid 118: “En profet som ställde sig på de fattigas sida föll dem alls inte i smaken.”

Detta uttalande framstår som gripet ur luften med det enda syftet att väcka sympati i svenska öron för Muhammed och hans budskap. Det finns nämligen inte något i biografierna eller i övriga skrifter som tar upp detta. Det är faktisk första gången under många år av islamstudier, som jag stöter på något liknande. Dispyten med Meckaborna rörde sig hela tiden om religiösa frågor med fokus på monoteism kontra månggudadyrkan.

Sid 119: ”Nyckeln till paradiset är kärleken till de små och fattiga.”

Det skulle vara intressant att veta var och i vilket sammanhang detta uttalande är dokumenterat. Däremot finns det ett antal verser som klargör att den enda säkra vägen att nå paradiset är att strida i jihad (3:142, 3:195, 4:95, 9:111, 55:53-56).

Sid 119: "Runt profeten samlades en liten skara fattiga och slavar."

Det skulle vara intressant att veta var dessa uppgifter kommer ifrån. Sir William Muir (Life of Mahomet, del 2), som baserar sina uppgifter på de muslimska biograferna Hisham, Wackidi och Tabari ger en helt annan bild. Den "lilla skaran" bestod av Khadija, Ali och andra nära släktingar och vänner inklusive den rike köpmannen och vännen Abu Bakr (senare Muhammeds svärfar och den förste kalifen). En tidigare slav, Muhammeds fosterson Zeid, ingick i "skaran". Genom Abu Bakr anslöt sig ytterligare närstående som Uthman vilken senare skulle bli den tredje kalifen. Inledningsvis var således flertalet snarare medelklass än fattiga. En frigiven slav ingick då men senare anslöt sig fler slavar (frigivna) inte minst genom förmedling av Abu Bakr. Ett skäl som anges till att flera slavar var attraherade var att de som främlingar i Mecka hade tidigare erfarenhet av de monoteistiska religionerna judendom och kristendom.

(Se LIFE OF MAHOMET, Vol 2, av sir William Muir)

Under 13 år i Mecka lyckades Muhammed omvända 150 personer. Han misslyckades alltså helt. Det är möjligt att dessa 150 personer omfattade en större procent av slavar än slavar utgjorde i samhället, vilket vore naturligt för en religion som lovade ett paradys för sina anhängare i nästa värld. I Medina kom han till makten med våld och list och lyckades därefter med våld erövra Arabien. Islams spridning har ända från början varit byggt på våld. Islam är tydligt uppbyggd som en religion för att stödja krig.

Sid 119: "När hans lärjungar gick till sina möten låg köpmännen på lur och kastade sten på dem."

Detta är ett påstående som inte tycks vara grundat på biografierna över Muhammed. Hisham, Tabari och Wackidi uppger att efter tre – fyra år av Muhammeds predikoverksamhet började meckaborna

håna muslimer, sedan profeten öppet attackerat avgudarna i Kaba. Ingenstans sägs att köpmän skulle varit särskilt aktiva. Däremot var flera av Muhammeds tidiga anhängare välbeställda köpmän ("Abd al Rahman, Othman, and Talha were, like Abu Bakr, merchants or traders", Muir V 2 sid 106).

Sid 119: "Stadens rika retade sig alltmer på honom." och "Köpmännen försökte skrämja muslimerna."

Det finns inget i den islamiska dokumentationen som styrker att det speciellt skulle vara "de rika" eller köpmän som opponerade sig mot Muhammed och hans lära.

Sid 119: "Den gamla kvinnan Sumayah... genomborrades med spjut."

Muir har visat (V 2 sid 126-127) att Sumayahs påstådda martyrskap inte stämmer eftersom hon senare gifte sig med en grekisk slav med vilken hon fick barn.

Sid 120: "Ett par hundra muslimer..." och "Folket i Jatrib bjöd in Muhammed till sig." samt "I smyg lämnade... gömde sig i."

Det var cirka 150 människor som varav drygt 80 män och resten kvinnor och barn som flyttade från Mecka under en tid av två månader och under tämligen ordnade former. Man övergav inte hem och ägodelar. Ali stannade kvar ett antal dagar efter Muhammeds och Abu Bakrs avfärd för att ta hand om ägodelar medan deras familjer stannade ännu längre. Sedan man anlät till Yatrib och där ordnat bostäder och påbörjat byggande av en moské hämtades Muhammeds och Abu Bakrs familjer utan några som helst problem från Mecka (Muir V 3 sid 14).

Det var alls inte "folket" i Yatrib, som bjöd in honom dit. Det var en liten minoritet av drygt 70 män (ansar= medhjälpare) och ett antal kvinnor som drygt tre månader tidigare (mars 622) svurit den "Andra eden vid Acaba". Inräknat med dem som flyttat från Mecka enligt ovan utgjorde muslimerna i Yatrib en liten minoritet av stadens befolkning (sammanlagt cirka 150 män plus kvinnor och barn).

Sid 120-121: "Tio år senare... bekänt sig till islam."

Dessa två stycken är den hittills värsta delen av bokens behandling av islam eftersom den är full av förljugenhet och svek mot sanningen. På sitt sätt är den därför en belysande sammanfattning av de tio åren.

Sid 120-121: "Tio år senare... bekänt sig till islam."

Dessa två stycken är den hittills värsta delen av bokens behandling av islam eftersom den är full av förljugenhet och svek mot sanningen. På sitt sätt är den därför en belysande sammanfattning av de tio åren.

Hur kan jag då påstå detta? Jo, det som de här två styckena sammanfattar framstår närmast som ett mirakel. Från en liten minoritet i Yatrib juni–juli 622 till politisk, militär och religiös kontroll över större delen av arabiska halvön tio år senare är väl just det; ett mirakel. Men det var i själva verket allt annat än ett mirakel. Det var tio år som präglades av en närmast oavbruten rad av **mord, terror, massakrer, svek, bedrägeri, stråtröverier m.m.** Meningen: "Från början hade han och staden fått strida för sina liv." är i sin historielöshet och osaklighet helt befängd.

Nedan skall jag försöka ge en kortfattad sammanfattning av de tio åren. Den grundas på Muirs "Life of Mahomet" delarna 3 och 4 (<http://www.answering-islam.org/Books/Muir/Life3/index.htm>) vilka i sin tur utgår från noggranna studier av muslimska källor.

623 (januari) Muhammed fullföljer äktenskapet med nio (9) år gamla Aisha.

623 (juni-oktober) Muhammed leder själv tre misslyckade försök att överfalla och kapa karavaner tillhörande Mecka.

623 (november) En grupp muslimer under Abdallah ibn Jahsh lyckas överraska och kapa en karavan under "den heliga månaden". Detta brott mot ett tabu rättfärdigades sedan av Muhammed med att "uppenbara" versen 2:217. I denna vers används ordet jihad entydigt i betydelsen fysisk strid för trons sak.

624 (mars) Slaget vid Badr utkämpades mellan 300 muslimer och en tre gånger så stor trupp från Mecka med uppgift att skydda en karavan. Muhammed försökte erövra. Muslimerna förlorade 14 män medan Mecka förlorade 49 i stupade och lika många som fångar. Muhammeds byte bestod i en mängd kameler, hästar och utrustning samt senare en stor lösensumma för fångarna. Muhammed gav under återfärden till Yatrib prov på sin karaktär. Vid två tillfällen valde han ut fångar, först Nadhr och sedan två dagar senare Otba, vilka saklöst avrättades. Dessa avrättningar var direkt hämnd för de båda tidigare i Mecka med poem kritiserat Muhammed. Behandlingen av Otba är särskilt belysande. Innan han dödades utropade han: "Vem skall då ta hand om min lilla dotter?" – "Helvetets eld." svarade Muhammed varefter fången högs ned. Så betedde sig den högste "förebilden" inom islam.

Detta slag fick stor betydelse för den fortsatta utvecklingen genom att det stärkte Muhammeds ställning och har än i dag stor vikt i muslimskt tänkande.

624 (mars?) Nästan omedelbart efter hemkomsten började han vidta åtgärder mot judar och andra invånare som vågat ifrågasätta hans anspråk. Det första offret blev poeten Asma. Hon hade författat och framfört ett antal verser vilka kritiserade profeten. Den utvalde mördaren smög dit på natten och stötte ett svärd genom hennes bröst sedan han först flyttat på hennes dibarn. Dagen därpå hyllades han vid morgonbönen i moskén av Muhammed för dådet.

Ett par veckor senare hade turen kommit till den åldrade juden Abu Afak, som också hade komponerat kritiska verser. Detta irriterade profeten, som bad någon av följeslagarna att göra honom kvitt mannen.

624 (mars-april) Strax efter Badr tog Muhammed en incident som förevändning för att belägra den judiska stammen Banu Qainuqas befästa förort. De kapitulerade efter 15 dagar och förberedelser för deras avrättning vidtogs. De räddades av Abdallah ibn Obey, ledaren för Banu Khazraj, som fortfarande hade visst inflytande. Muhammed förvisade dem istället från Medina och beslagtogs som byte alla deras ägodelar.

624 (juli) Mordet på den judiske kritikern Kab enligt en plan, godkänd av Muhammed, som byggde på lögn och svek. Muhammed prisade Allah för det som gjorts sedan det avskurna huvudet lagts för hans fötter utanför moskén.

624 (september) Muslimer under ledning av Zeid lyckades övermanna och kapa en rik konvoj på väg till Mecka.

625 (mars) Slaget vid Uhud då en större styrka besegrade den muslimska och Muhammed blev sårad. Bakgrunden till slaget var ett försök från Mecka att stävja de ideliga överfallen på deras karavaner. De fullföljde inte segern eftersom muslimerna gömde sig i bergen.

625 (juli) Den judiska stammen Banu Nadir förvisas efter tre veckors belägring. Deras ägodelar togs i vanlig ordning som krigsbyte.

626 (maj) Ett helt oprovocerat anfall på den arabiska stammen Banu Ghatafan norr om Yatrib, som ledde till att Muhammed förde bort stammens alla kvinnor.

626 (juni) Muhammed hade fattat tycke för adoptivsonen Zeids unga vackra hustru Zeinab och såg till att de skilde sig så att han kunde gifta sig med henne. Detta väckte kritik då det stred mot gällande moral. För att undanröja kritiken kom en läglig uppenbarelse, som rättfärdigade det hela (sura 33: 4,5, 36-39).

626 (juli-november) Muhammed gör attacker mot Dumat al Jandal respektive Bani Mustalick vilka ger stora mängder av boskap som krigsbyte.

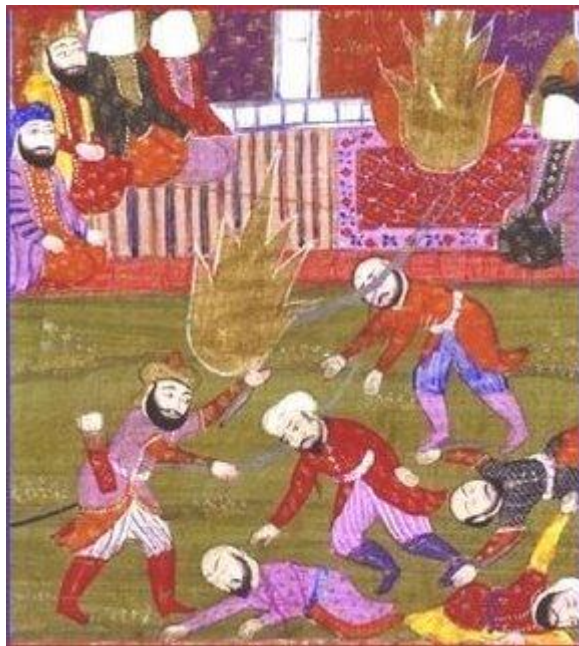
627 (februari-mars) Coreish försök att stoppa överfallen tillsammans med flera beduinstammar, som tidigare anfallits av eller hotats av Muhammed, ledde till "slaget vid befästningsgraven" (Battle of the Trench). Efter smärre strider under femton dagars belägring och försök att förmå Banu Quraiza att göra gemensam sak med anfallarna gav man upp försöket att besegra Muhammed. Det är viktigt att notera för det fortsatta händelseförloppet att det inte finns belagt i hadither att denna judiska stam hjälpte Coreish under belägringen. Detta styrks även av att de inte lät dem passera via sitt fort som var den del av Medina som inte försvarades av den muslimska armén.

627 (mars) Strax efter att belägringen hävts fick Muhammed enligt traditionen en uppenbarelse i vilken ängeln Gabriel befallde honom att omedelbart anfälla Banu Quraiza. Efter ca tre veckors belägring kapitulerade Banu Quraiza och männen bakbands och skildes från hustrur och barn medan deras egendom samlades ihop för att senare fördelas bland segrarna. Det bestämdes att alla män, som nått puberteten skulle avrättas medan kvinnor och barn skulle tas som slavar och all egendom fördelas bland jihadisterna.

Massgravar grävdes omedelbart på marknadsplatsen och profeten övervakade själv hur fångarna i små grupper fördes fram till kanten av gravarna och halshöggs. På detta sätt avrättades cirka 700-900

män under eftermiddagen och kvällen. Muhammed själv återvände efter detta hemska skådespel för att förlusta sig med sin senaste konkubin, den vackra Rihana, vars man och manliga släktingar nyss avrättats i massakern. En stor del av slaverna såldes senare till olika beduinstammar i utbyte mot vapen och hästar så att muslimernas styrka ökades. Dessa händelser är detaljerat skildrade i sirah och hadither samt omnämnda i Koranen (33:9-26).

Denna följd av händelser fick avgörande betydelse för Muhammeds ställning. Efter att först ha avvärjt angreppet från Coreish med allierade och sedan eliminerat den sista judiska stammen i trakten av Medina var han nu den enväldige politiske och religiöse ledaren där. Det blodiga slutet för Banu Quraiza bidrog starkt till att sprida en känsla av terror i omgivningen och tystade kvarvarande öppen opposition. Den våldokumenterade och barbariska behandlingen av denna judiska stam var så omänsklig att ytterligare kommentarer är överflödiga.

627 (mars – mars 628) Inga avgörande händelser eller slag inträffade. Däremot genomfördes ett stort antal (sexton eller sjutton) räder och överfall varav två leddes av Muhammed personligen. Några av dess attacker gav rikligt byte och bidrog till att främja rekryteringen. Dessutom genomfördes på profetens order ett antal mord på främst misshagliga judar. Taqiyya användes ofta för att nå syftet.

628 (mars) När nu den heliga månaden Dzul Cada närmade sig beslöt man att göra umra, den lilla vällfärden. Tidigt i månaden började Muhammed i spetsen för femton hundra man färden mot Mecka. Bud om att Muhammed var i antågande nådde snart Mecka, vars invånare tillsammans med grannstammar beväpnade sig och intog en position längs vägen till Mecka. När nyheter om detta nådde profeten slog man läger vid Hodaybiya. Efter flera förhandlingar kom man överens om ett avtal som Ali skrev på Muhammeds diktamen. Avtalet skulle gälla i tio år dess viktigaste punkter var:

- Parterna och deras allierade skulle avstå från fientligheter mot varandra.
- Muhammed skulle inte göra vällfärd (hajj) detta år.
- Nästa år kunde de komma obeväpnade för hajj och stanna i tre dagar.

628 (augusti) Muhammed hade efter Hdaybiya lovat dem som följt honom dit möjligheten av rik och omfattande plundring. När sommaren gick utan någon sådan, började hans följeslagare bli otåliga att se sina förväntningar fullföljda. Han bestämde sig för en överraskande och oprovocerad attack på judarna i oasen Kheibar och deras rika byar och bördiga land. Från områdena Natah och Shickk, som tagits med ringa förluster fortsatte Muhammed mot området Kuteiba där judarna nu hunnit samlas kring sin ledare Kinana och tog upp försvaret. Judarna blev slagna och tvingades kapitulera. Muhammed beordrade att ledaren Kinana och dennes kusin skulle torteras för att avslöja var resten av skatterna fanns gömda. De brändes med eld på bröstet tills de nästan dog av skadorna utan göra några medgivanden varpå profeten beordrade att de båda ledarna skulle halshuggas.

Denna grymma scen var knappt till ända innan Muhammed sände en av sina män att hämta Kinanas unga hustru Safia, som var väl känd i Medina för sin skönhet. Samma kväll anordnades en bröllopsfest medan en tjänstekvinna fick i uppdrag att göra bruden redo för Profeten. "Bröllopet" fullbordades därefter.

Plundringen av Kheibar gav mycket rikt byte, som överträffade allt man tagit tidigare. Förutom lager av dadlar, olja, honung och boskapshjordar tog man en stor mängd juveler och andra rikedomar.

628 (september-januari 629) Ett antal mindre expeditioner sändes ut för att straffa eller plundra olika stammar.

629 (februari) Den mindre vällfärden genomfördes enligt avtalet med Coreish. Kort tid efter vällfärden till Mecka förenade sig den berömde krigaren Khalid och ytterligare några män med Muhammed i Medina.

629 (mars- augusti) Några expeditioner genomfördes med växlande framgång.

629 (september) Muhammed sände en större styrka om 3000 man under befäl av Zeid mot gränstrakterna till Syrien. Ledaren av Muta mobiliserade en överlägsen styrka av romerska trupper och kringboende stammar till försvar. Muslimerna tvingades retirera. Sedan först Zeid och sedan hans två närmaste efterträdare fallit i striden övertog Khalid befälet. Han lyckades med några snabba manövrar slinka ur fiendens grepp och göra en snabb reträtt till Medina.

630 (januari) Sedan Muhammed funnit en förevändning att bryta Hdaybiya-avtalet, mobiliserade han sina styrkor i Medina och beordrade de allierade beduinammarna att möta honom vid Mecka eller längs vägen dit. Man började marschen mot Mecka den 1 januari 630 och när man närmade sig Mecka fann sig Muhammed i spetsen för en armé på mellan åtta och tio tusen man. Efter cirka en

vecka slog man läger strax utanför Mecka. Sedan Meckas ledare, Abu Sufian förts till Muhammed för förhandlingar ställdes han inför alternativen att underkasta sig islam eller att bli halshuggen. Han fann sig tvungen att uttala shahadah, den muslimska trosbekännelsen. Profeten uppmanade honom därefter att skynda tillbaka med budskapet att om de som sökte skydd i hans hus eller stannade i sina hus med stängda dörrar inte skulle komma till skada. Detta innebar kapitulation. Redan samma dag marscherade den muslimska styrkan in i Mecka från fyra riktningar. Endast i en riktning bjöd en del av profetens bittraste fiender motstånd, men detta slogs snart ned av Khalid.

Efter en kort vila i sitt tält begav sig Muhammed till Kaba för att tillbe Allah och för att beordra att alla (cirka 360) avgudabilder skulle förstöras. Därefter bekräftade han Othman som ansvarig för templet och Abbas som ansvarig för att förse pilgrimerna med vatten. Profeten undantog tio till tolv personer från den allmänna amnesti som getts invånarna om de underkastade sig islam. Endast fyra avrättades, bland dem en sjungande flicka som irriterat Muhammed med kritiska verser.

630 (februari) Slaget vid Honein vanns över Banu Hawazins med stora förluster på båda sidor. Därefter fortsatte armén mot Tayif som belägrades under två veckor utan framgång. Hären tågade till Jierrana där krigsbytet fördelades och merparten av fångarna släpptes. Dessförinnan hade tre vackra kvinnliga fångar förts till Muhammed. Han gav dem i gåva till Ali, Omar och Othman att använda som slavar d.v.s. konkubiner. Som ett exempel på Muhammeds moral i allmänhet och familjemoral i synnerhet är händelsen belysande genom att en av mottagarna var far till en av Muhammeds fruar, medan de andra två var gifta med två av hans döttrar.

632 (mars) Muhammed gjorde sin sista vallfärd till Mecka. Snart efter hemkomsten från Mecka beordrade han sina följeslagare att göra sig redo för en expedition mot den östromerska gränsen. Han ansåg det väsentligt för islams fortvaro att dess aggressiva bana kunde fullföljas kontinuerligt och att dess anspråk på universell överhöghet skulle framtvingas med svärdet i hand.

632 (juni) Muhammed avlider efter en kort tids sjukdom i Yatrib.

Denna korta sammanfattning av åren i Yatrib är avslöjande för Muhammeds sanna karaktär. Det skrämmande är att in i våra dagar miljontals människor ser denne skrupelfrie djupt omoraliske man som **det högsta av föredömen**.

Sid 123: "Muhammed tog befälet..."

Ja, han tog stegvis makten genom en blandning av våld, terror och hot. Det är visserligen sant att det förekommit strider mellan de två ledande fraktionerna cirka två år innan Muhammed kom till Yatrib, men samhället var inte sönderslitet. Inte minst de tre judiska bosättningarna blomstrade. Det bör påpekas att judarna varit bosatta i Yatrib i många generationer innan araber kom dit.

Sid 123: "... han gav de muslimska kvinnorna arvsrätt."

Påståendet är inte korrekt. Det visas bäst av att Muhammeds första fru, Khadija, före islam ärvt en anseelig förmögenhet.

Man försöker antyda att kvinnorna skulle ha fått det bättre under islam. Så var det alls inte. Kvinnorna i det gamla arabiska samhället hade i många avseenden ett mycket friare liv. AbuSufians hustru, Hind, klandrade Muhammed i samband med Meckas underkastelse för att ha infört värre skyldigheter för kvinnor än för män. Sanningen om kvinnan i islam är denna:

- Kvinnor är orena (4:43, 5:6)
- Kvinnor straffas med isolering och prygel om de är olydiga (4:34)
- Kvinnan är som mannens åker som han får använda efterbehag (2:223)
- Kvinnans vittnesmål är värt hälften av en mans (2:282)
- Kvinnor ärver hälften mot män (4:11–12)

Detta synsätt på kvinnor bekräftas och kodifieras i sharia. Muslimska kvinnor ska ha en manlig representant som beslutar i viktiga frågor för dem. Det finns inget hot i världen mot kvinnlig jämställdhet som är så allvarligt som islam.

Sid 123: "Stamgemenskapen ersattes med en större gemenskap, den muslimska..."

Det kan knappast ses som "ett lyft" att bli inordnad i en despotisk och intolerant teokrati. Muslimerna var och är långt ifrån jämlika. Muhammeds följeslagare från Mecka, muhajirun, räknades länge som förmer än de lokala muslimerna i Yatrib, ansar, vilket ledde till många kontroverser. Senare då islam erövrade länder utanför den arabiska halvön räknades araber som högre stående än muslimer i de underkuvade länderna. Detta ledde till stridigheter och inbördeskrig och i sin förlängning till att dynastier störtades.

Själva schismen mellan sunni och shia har sitt ursprung i en konflikt mellan Ali (Muhammeds klan) och Muawiya (Abu Sufians son, umayyadiska klanen).

Den rosafärgade skildringen av livet inom umma saknar helt förankring i verkligheten.

På vilket sätt stärktes banden inom familjen? Familjebanden hade alltid varit starka i det arabiska beduinsamhället. Bokens påstående saknar grund och är ytterligare ett försök att se islam genom ett rosafärgat filter.

Däremot återges sharias grymma straff för otrohet och tjuvnad i huvudsak korrekt. Det anmärkningsvärda är att detta görs utan en antydning av kritik mot dessa barbariska straff. Man häpnar!

Metoderna Muhammed använde för att "ena" Yatrib har visats ovan. De är allt annat än efterföljansvärda.

Sid 124: Stycket "Medina; en mönsterstat"

Vad Muhammed grundade sin makt på har redan klarlagts. Avsnittet präglas av ett närmast oreserverat stöd för en teokratisk stat baserad på vad man påstår vara guds ord. Man kan inte framlägga en tillstymmelse av bevis för att så är fallet. Medina är ingen mönsterstat från västerländsk utgångspunkt ens om man ser det från ett 600-hundratalsperspektiv.

De så kallat rättslärda är betrodda enbart inifrån ett system grundat på obevisade påståenden; påståenden framförda av en uppenbart narcissistisk psykopat.

Regimen i Muhammeds Yatrib grundades helt på renodlat stråtröveri och oprovocerade överfall på omgivande stammar och byar (varav en del nämns ovan).

I precis vilket avseende kan detta ses som ett idealsamhälle?

Och i vilket avseende kan den ansvarige för denna verksamhet, Muhammed, ses som "den främsta förebilden"? Är detta texten i en svensk lärobok?

Sid 124: I avsnittet "Uppenbarelsens två delar skulle jag vilja att författaren på ett intellektuellt godtagbart sätt förklarade följande:

- I vilket avseende är det som "... 500 av Koranens verser kan ge underlag till lagar om vad som är rätt och fel"? Hur ser författaren i det sammanhanget på alla de otaliga verser, som predikar hat, våld och död mot judar, kristna och otrogna i allmänhet? 61 % av Koranen innehåller text som föraktar eller hetsar mot icke-muslimer. Det är inget tecken på respekt för rätt eller fel. Med tanke på att kristna och icke-troende inte tillmäts något människovärde kan ingen del av Koranen vara grund för lagar.
- På vad grundar man att "Koranen (är) Guds rena ord"?
- I vilket avseende "hade Profeten levt ett liv i fullkomlig islam"? Är det öppen banditverksamhet och illdåd enligt ovan som är "fullkomlig islam"? Ja, detta är sant. Den riktiga islam exemplifieras av Muhammeds liv. Detta innebär fullständig fiendtlighet mot icke-muslimer, lögner ifall det främjar islam, mord, tortyr, utplåning av folkgrupper etc. Den svenska skolan har krav på sig att vara objektiv och ska inte vara ett propagandainstrument för den islamska erövringen av Europa.

Sid 126: "Att kvinnan hela tiden är hemma; det är kultur, det är inte Koranen,"

Felaktigt påstående, se 33:32-33.

Sid 126: "religionen spritt sig över jordklotet."

Denna formulering försöker ge en utslätad och därmed grovt felaktig bild av hur islam spritts. Den grymma verkligheten är att islam i stort sett alltid sedan Muhammed, under de första kaliferna och olika senare kalifat har spritts med hjälp av våld terror och förtryck. Indiska historiker har visat att enbart erövringen av Indien kostade cirka 80 miljoner indier livet förutom otaliga slavar. Läger man till dödsopfern för erövringen av Syrien, Palestina, Persien, Nordafrika, Anatolien och Balkan stiger antalet offer för "fredens" religion markant. Det är en jihad som pågår än idag; inte minst i Darfur, vilket flertalet media och politiker bekvämt blundar för.

Sid 127: "Muslim kan man därför vara på många olika sätt."

Detta är en sanning med stark modifikation. Höga företrädare för alla islams riktningar utarbetade åren 2004-2006 Amman-budskapet, vilket slår fast (punkt 2) att likheterna är betydligt större än skillnaderna, att Koranen är Allahs direkta ord och därför inte kan ändras eller modifieras samt att Koranen, sunna och sharia är det alla muslimer måste följa. "Budskapet" har undertecknats av representanter för samtliga medlemmar av OIC (jfr nedan)

Kulturella och mindre stränga tolkningar av islam håller nu på att trängas tillbaka överallt i världen i och med att förbättrade kommunikationer och saudiarabiska oljepengar tillåter den riktiga islam att genomdriva sin bokstavstroga tolkning av religionen. Andra tolkningar innebär att man lämnar islams ord och tolkar den boken och Sunnah på sätt som Koranen egentligen redan förbjudit. Redan ett antal hundra år efter Muhammeds död förbjöds andra tolkningar än enligt de fyra rättskolorna. Möjligheten att var muslim på många sätt kommer säkert att minska ytterligare i framtiden.

Sid 127: "... samt slakta på islamiskt vis."

halalslakt är faktiskt rent djurplågeri och därför på goda grunder förbjudet enligt svensk lag. Det finns inga rimliga skäl att vika sig muslimsk vidskepelse.

Sid 127: "Målet har varit att bryta motståndet mot islam som ibland slagit över i rädsla och hat."

Motstånd mot och avståndstagande från islam är i högsta grad berättigat eftersom islam inte bara är en religion utan en totalitär teokratisk och politisk ideologi enligt vilken allt skall underordnas Koranen och sharia. Den förnekar grundläggande mänskliga rättigheter som religions- och yttrandefrihet samt kvinnans jämställdhet. Kairodeklarationen (The Cairo Declaration on Human Rights in Islam) <http://www.religlaw.org/interdocs/docs/caihrislam1990.htm>, som undertecknats av samtliga 57 medlemmar av OIC, fastlägger entydigt att mänskliga rättigheter skall underordnas och tolkas enligt sharia.

Budskapet (punkt 1) bekräftar sharias centrala ställning inom islam och erkänner giltigheten hos alla åtta rättsskolor. De som följer någon av dessa rättsskolor definieras som muslimer.

Giltigheten av traditionell islamisk teologi erkänns

Fatwor får (punkt 3) endast utfärdas enligt rättsskolornas metodologi och av personer med rätt kvalifikationer. Ingen får hävda ijthad (ett sätt generera nya regler inom islam) och skapa en ny islamisk lagskola eller utfärda fatwor som strider mot de etablerade rättsskolorna.

Den första punkten innebär att man fryser lagar som fastställdes från slutet av 700-talet till början av 800-talet. Det är ungefär som om vi idag skulle förlita oss på lagar från vendeltid (omedelbart före vikingatiden). Det anses allmänt att Al-Ghazali (1058-1111) effektivt stängde dörren för Ijthad. Den tredje punkten fastställer effektivt denna låsning.

Sammantaget innebär detta att samhället skall styras av medeltida religiösa lagar vilka inte kan ändras av människor i demokratisk ordning. Islam är således på inga sätt förenlig med västerländsk demokrati och våra fri- och rättigheter.

Slutsatsen blir att den som vill försvara våra demokratiska värden måste vara stark motståndare till islam. Det är sakligt motiverat och allt annat än en rädsla grundad på fördomar, vilket författaren antyder. Man kan inte vara demokrat och hävda mänskliga rättigheter enligt UDHR och samtidigt vara muslim enligt något etablerat synsätt (enligt de åtta rättskolorna)

Sid 127: "... försvårar för ungdomar att få rasistiska idéer."

Påståendet är helt malplacerat eftersom islam är en religion och ideologi, som omfattas av folk tillhörande ett flertal raser. Kritik av islam kan därför inte i något avseende ses som rasism. Däremot kan islam visas ha starka invändningar mot svarta människor och värderar vita högt. Det finns klart rasistiska drag i den islamska doktrinen.

Sid 129: "Tidig splittring..."

Skildringen är i allt väsentligt helt korrekt även om författaren bortser från den klanbetingade orsaken (jfr ovan).

Sid 130: "Sufismen har mött kritik..."

Detta är helt riktigt men Amman-budskapet har erkänt vad man kallar "verklig sufism".

Sid 132: Avsnitten om hudud-straffen

Båda avsnitten är helt förfärliga eftersom de andas ett överseende med hudud. Jag kan inte inse varför orden medeltida straff behöver omges med citattecken. Det är inget än medeltida straff. Punkt.

Sid 132: "Teokrati eller demokrati"

Se kommentarer ovan avseende sida 127. Islam är i grunden antidemokratisk, vilket tydligt slås fast i Ammanbudskapet av det samlade muslimska ledarskapet.

Det är viktigt att inse att inom kristendomen finns "Giv åt kejsaren vad honom tillhör och åt Gud vad honom tillhör" (Matt 22:21). Här finns grunder för den sekulära statens uppdelning mellan världslig och andlig makt. Något liknande finns över huvud taget inte inom islam, inte minst eftersom Muhammed från början i Yatrib var andlig världslig och militär ledare.

Sid 133: "Många västländer hade lagt under sig kolonier i Afrika och Asien"

Att framhålla detta utan att med ett ord nämna islams exempellösa erövring och förtryck av enorma områden är såväl obalanserat som en ovanligt grov historieförfalskning (jfr kommentar ovan till sida 126). Den muslimska erövringen var många gånger brutalare än någonsin västländernas. Författaren tycks helt sakna historiskt perspektiv.

Det var muslimerna som stod för infångandet av de svarta, förslavandet av de svarta och därefter grossistfunktionen gällande slavar i Afrika. Man sålde dem en gros till de europeiska slavhandlarföretagen. Antalet slavar som gick till muslimska länder i Mellanöstern under den tid som väst köpte slavar från Afrika, understeg nog knappast antalet som gick till Nord- och Sydamerika. Dessutom bedrev araber slavhandel i Afrika under mera än tusen år, medan väst importerade slavar därifrån under mycket kortare tid.

Sid 134: "Nej, meningen är att islamisera det moderna."

En helt förfärlig mening. Vad islamisering innebär framgår ovan av kommentar till sida 127.

Sid 134: "Samhället måste åter vila på religionen, på Allahs ord och bestämmelser."

En lika förfärlig mening. Se ovan.

Sid 134: "Fundamentalism..."

Som framgått ovan av kommentarer till sida 127 är tyvärr det samlade muslimska ledarskapet just "fundamentalister eller islamister".

Sid 135: "Inte bara Koranen har gett order om jihad; i Bibeln beordrar Gud Israels folk att erövra Kanaans land..."

Detta är en osaklig tu quoque-argumentering, som dessutom haltar betänkligt. Talet om våld i Gamla testamentet är beskrivande medan uppmaningarna till våld i Koranen är föreskrivande.

Sid 135: "Men det är i vardagen vi hittar den positiva utvecklingen inom politisk islam. Rörelsen består allt mer av vanligt folk."

I vilket avseende kan det ses som positivt att "vanligt folk" i allt större utsträckning omfattar en teokratiskt och odemokratisk syn på samhället? Man tar sig för pannan. Var finns den positiva utvecklingen inom politisk islam och vad består den av?

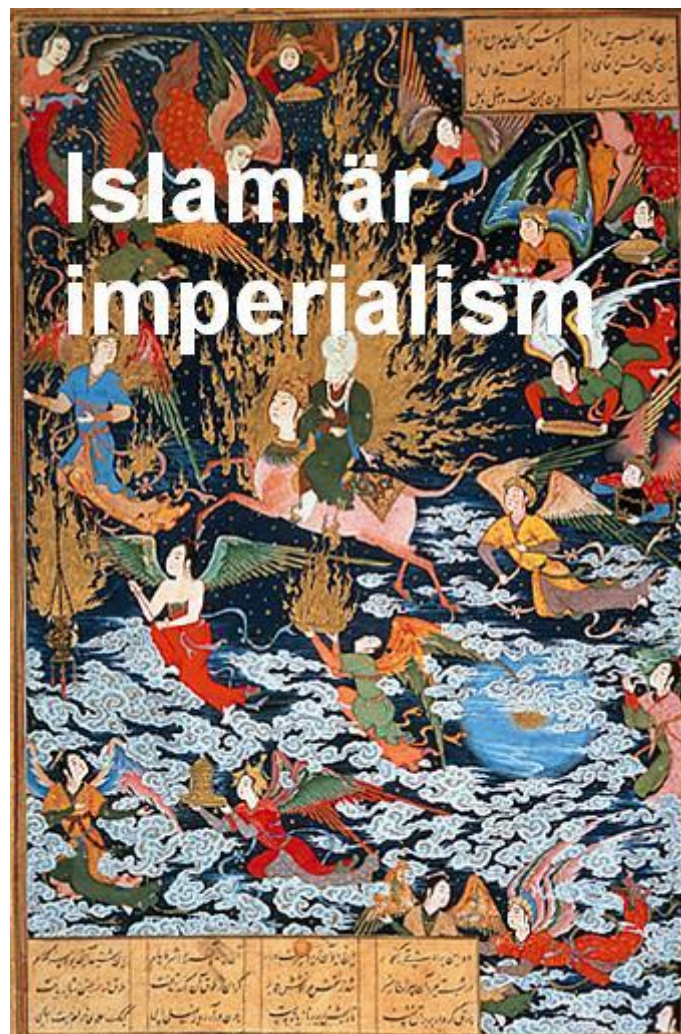
1. 1. Sammanfattande synpunkter

Avsnittet har, som framgått ovan, genomgående en överslätande och därigenom förljugen attityd till islam. Framställningen är därför, även bortsett från direkta sakfel, i stora delar grovt osaklig. Den bryter klart mot uppställda krav på svenska läroböcker.

Det är direkt upprörande att en text med så osakligt, ideologiskt och politiskt skadligt innehåll får förekomma i en svensk lärobok.

Bertil Malmberg

*

*

